

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE — DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — ECONOMIA — POLITICA

APARE ODATĂ PE SĂPTĂMÂNĂ

Director: C. G. DISSESCU

Prim-Redactor: SILIU RĂDULESCU

Consilier la Curtea de Apel din București

COSTUL ABONAMENTULUI
A SE VEDEA PE COPERTĂ

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
3 STRADELA SF. SPIRIDON, 3

B. P. RĂDULESCU
REDACTOR-ADMINISTRATOR

Andrei Rădulescu. — Raport prezentat Academiei pentru premiarea „Tratatului de drept civil” de C. Hamangiu, I. Rosetti-Bălănescu și Al. Băicoianu.

Jurisprudența Română. — *Inalta Curte de Casație și Justiție, s. I.* — Mărturisire extra-judiciară. — Invocare într-un proces. — Mijloc de dovadă.

(Ana M. Davidescu și soțul cu Lucia Gh. Ion).

Idem. S. II. — Execuție silită. — Urmărire imobiliară. — Vânzare prin licitație publică. — Adjudecări.

(Ghizela Geafaris cu Gr. Ștefănescu).

Curtea de Apel Iași, s. II. — Cambia emisă în alb. — Dobândire prin gir completată. — Acțiune cambială.

(H. Solomovici cu Isac. Struck).

Judecătoria mixtă Tg.-Ocna. — Impărțeală. — Hotărîre de admitere în principiu. — Terții achizitori. — Opozabilitate.

(Elena Nădejde cu Ioana N. Dinu și alți).

LUCRARI JURIDICE PREMIATE DE ACADEMIE

RAPORT

Prezentat Academiei Române pentru premiarea lucrării „Tratat de Drept Civil” scris de D-nii C. Hamangiu, I. Rosetti-Bălănescu și Al. Băicoianu

Intre lucrările depuse pentru premiul Asachi avem și un *Tratat de drept civil român*, în 3 volume, primul de aproape 1.000 pagini, celelalte de peste 1.100 și 1.200 pagini.

Autorii sunt d-nii: C. Hamangiu, Consilier la *Inalta Curte de Casație, I. Rosetti-Bălănescu și Al. Băicoianu*, avocați. Cea mai mare parte din lucrare — spune d-l Hamangiu în prefață — se datorește muncii celor 2 din urmă, partea sa cuprinzând examinarea și revederea în mod amănunțit a întregului material precum și complectarea și rectificarea unor capitole.

Ca plan și metodă au urmat tratatele așa de repute ale d-lor Colin și Capitant, din care au împrumutat împărțiri și definițiuni. Materia nu este dar expusă în ordinea codului, cum se face de obicei mai cu seamă la noi, ci potrivit planului din arătatele tratate, plan introdus în facultățile franceze, admis în parte în codurile mai noi și care se dovedește — dealtminteri — că este mai logic și mai potrivit pentru o expunere a dreptului civil.

Volumul începe cu o parte de peste 200 de pagini în care se face o introducere în știința dreptului și

care cuprinde o serie de noțiuni generale despre drept, teoria generală a legii, a actului juridic, împreună cu noțiuni sumare despre probe. Utilitatea unei astfel de introduceri, neîntrebuințată pe vremuri, este astăzi unanim recunoscută; ea este folosită și recomandată ca fiind absolut necesară pentru ca începătorii să poată să pătrundă în acest domeniu și să înțeleagă diversele chestiuni de drept.

Restul volumului cuprinde capitole despre persoane iar la sfârșit despre bunuri, în care se analizează noțiunea patrimoniului și despre posesiune.

Volumul II este format din 2 părți: prima referitoare la drepturile reale principale, iar a doua la obligațiuni în care intră teoria generală, izvoarele obligațiilor, contractele speciale și modurile speciale de garanție.

Vol. III conține în partea întâia regimurile matrimoniale iar în a doua materia succesiunilor, donațiuni și testamente.

Materia este tratată cu dezvoltările necesare scopului urmărit și într-o proporție adaptată însemnătății diverselor chestiuni.

Cum eră și firesc — din cauza principalului izvor al codului nostru — autorii au folosit în prim rând doctrina franceză, în marile ei opere și mai ales ale autorilor, al căror plan și metodă au adoptat.

Locul al doilea îl ocupă doctrina română, la care s'au referit deseori.

Ei au căutat, în mod special, să scoată în evidență părțile codului nostru, unde textele franceze au fost modificate ori înlăturate.

Aceasta servește și pentru chestiunile, care se prezintă în practică dar și pentru a dovedi că alcătuirii codului român n'au fost niște simplii traducători — cum se repetă încă uneori — ci buni cunoscători ai diferitelor critici aduse codului francez și că au voit să întocmească o lege mai bună.

În utilizarea doctrinei, autorii lucrării de față nu s'au mulțumit a primi diverse păreri, oricât de celebri ar fi cei ce le au emis, ci deseori le-au combătut, motivându-și temeinic punctul lor de vedere. Nu s'au putut da dezvoltări prea mari diferitelor controverse, din cauza cadrului în care era conceput *Tratatul*, dar în

expuneri scurte s'a afirmat convingător interpretarea admisă,

Un loc deosebit s'a dat jurisprudenței franceze și mai ales celei române, care a fost folosită aproape până la zi. Nici aici nu găsim numai trimeteri și citații cum se întâmpină în multe lucrări ci expuneri sistematice, însoțite de critici, foarte întemeiate deseori, asupra rezolvării, de către jurisprudență, a feluritelor probleme.

Au folosit, în unele părți, și dreptul comparat, căutând să deschidă îndrumări noi și pentru dreptul românesc.

S'au străduit — se vede din toată lucrarea — printr'o muncă conștiințioasă și susținută de multă răbdare să nu dea la lumină o simplă compilație; au năzuit să se înfățișeze cu o notă de originalitate — atât cât este cu putință în această materie cercetată și desbătută — și mai ales să dea într'o formă sintetică o iconă exactă a dreptului civil românesc. De sigur — cum este știut — nu este ușor a întocmi o lucrare de acest fel, mai ales când nu este opera unei singure persoane; coordonarea materialului, stabilirea unității de întocmire, redactarea, reclamă îndeosebi multă pricepere și muncă,

Natural că la prima ediție se pot strecură multe greșeli și lipsuri.

Cu dorința de a vedea lucrarea și mai reușită și cu convingerea că vor fi luate în considerare la viitoarele ediții, voiu semnală câte-va din observațiunile ce i se pot aduce.

Necontestat că în ceea ce privește deslegarea diferitelor controverse, nu toate părerile autorilor pot fi admise ca definitive; ceea ce trebuie apreciat este mai cu seamă modul de susținere și tăria argumentelor,

Cu privire la izvoarele, de care s'au folosit — lăsând la o parte modul de a le cită chiar în text, procedeu întrebunțat, dar care nu mi se pare cel mai bun fiindcă îngreuiază citirea — am de recomandat să se întrebunțeze și mai mult doctrina română. Afară de lucrările răposaiilor Nacu, Alexandresco și Cantacuzino, sunt încă lucrări de valoare, fie pentru întreaga materie, fie pentru părți speciale din dreptul civil, în volume, broșuri și reviste, lucrări care luminează multe chestiuni din această ramură a dreptului. Ele vor folosi Tratatului, de care ne ocupăm, atât pentru îndreptarea unor puncte de vedere, cât și pentru a arăta cititorilor o bibliografie mai bogată, în limba română și a-i îndemna să nu recurgă aproape numai la material străin.

Dacă s'ar ține seamă de această observație, nu s'ar strecură unele părți și afirmații, care nu mai corespond cu rezultatele noilor cercetări. Am putea cită, de pildă, că s'a repetat și de astădată, spusa despre alcătuirea codului civil în câteva săptămâni, 7 după autori în loc de 6, cum se spunea, când s'a dovedit și într'o comunicare citită aci că altul este adevărul. Acelaș lucru s'a întâmplat cu unele părți referitoare la istoricul dreptului nostru civil, la drepturile soțului supravețuitor, la împărțeala moștenitorilor, la ipotecă și privilegiu și la alte materii.

Nu eră — poate — de prisos să se stăruie asupra emfiteozei care va da încă naștere la discuții în lumea juridică.

Eră necesar să se stăruie de asemenea asupra îmbunătățirilor introduse în codul nostru față de cel francez în starea dela 1864 și în genere asupra însușirilor lui, mai cu seamă, când atâția necunosători îl atacă pe nedrept.

Scurte comparații cu dreptul din noile teritorii ar fi servit spre a convinge pe neîncredători de superioritatea, în multe privințe, a dreptului nostru.

Un control și mai sever al unor citații jurisprudențiale ar face să dispară orice greșeală și de această natură.

Aceste defecte — inerente începutului — nu reduc valoarea lucrării. Dacă autorii au trecut cu vederea unele din aceste părți, în schimb, au căutat să ție seamă de curente și de ideile mai noi, care străbat mișcările sociale și care au dobândit ori încearcă să dobândească înfăptuire în legislație, în doctrină, sau în jurisprudență.

Cu multă strădanie și conștiințiozitate au izbutit astfel să dea un tablou aproape complet al dreptului civil, care ne cărmuește azi. Din acest tablou se desprind principiile fundamentale, teoriile care formează temeiurile acestei ramuri juridice, realizările din ultimii ani și năzuințele mai noi, multe dintre acestea înfățișate în chip cât se poate de interesant, cum sunt de exemplu paginile referitoare la jurisprudență și valoarea ei, în genere la noțiunile introductive, la starea de azi a regimului proprietății și la atâtea alte chestiuni presărate în lungul celor peste 3300 pagini.

Ceea ce nu trebuie uitat de a relevă este claritatea expunerii, una din însușirile lucrării și silința de a întrebunța o limbă cât mai ferită de neajunsurile obișnuite ale limbii juridice.

Tratatul menit — după concepția autorilor — să se adreseze mai mult tinerilor avocați și magistrați precum și studenților universitari, va fi de mult folos chiar juriștilor mai adânciți în știința dreptului pentru că, în forma succintă a celor trei volume, le pune la îndemână expunerea aproape întreagă a problemelor de drept civil. El va fi o bună călăuză atât pentru omul de știință cât și pentru practician.

În genere, lucrarea se prezintă în condițiuni foarte bune și înseamnă o remarcabilă contribuțiune pentru progresul dreptului nostru. Ea va servi pentru răspândirea învățământului juridic și va face — sper — să nu se mai alerge cu atâta grabă la cărțile străine. Ea, ca și alte lucrări premiate de Domnia Voastră în ultimii ani, va probă că și în românește se pot scrie lucrări de seamă pe tărâmul dreptului, va ajută la creșterea încrederii în ceea ce se produce la noi și va îndrumă spre o mai justă prețuire a acestei producții în care se pot găsi deseori părți și idei nu mai prejos de ale străinilor dar pe care nu știm să le punem în lumina adevăratei lor valori.

Meritele acestei lucrări și munca sârguicioasă a autorilor ei mă îndreptătesc să propun ca Academia s'o prețuiască așa cum se cuvine acordându-i premiul solicitat.

Andrei Rădulescu

JURISPRUDENȚA ROMANA

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. I a

Audiența dela 17 Iunie 1929

Președinția D-lui Oscar N. Nicolescu, prim-președinte

Ana M. Davidescu și M. Davidescu cu Lucia Gh. Ioan

MĂRTURISIRE EXTRAJUDICIARĂ SCRISĂ. — DACĂ POATE FI INVOCATĂ ÎNTR-UN PROCES DINTRE PĂRȚI ȘI CÂND A FOST FĂCUTĂ ÎNAINTEA ALTEI INSTANȚE. — ART. 1204 ȘI 1206 C. CIVIL.

Declarațiunea dată în scris de către o parte înaintea unei alte instanțe, chiar excepționale, și prin care dânsa recunoaște un fapt de natură a produce în contra ei consecințe juridice, constituie o mărturisire extrajudiciară scrisă, care poate fi invocată într-un proces dintre părți, întrucât dispozițiunile art. 1204 și 1206 c. civil, cari consacră opozabilitatea acestor dovezi, nu impune condițiunea ca mărturisirile să fie făcute numai în cursul instanței în care sunt invocate; și o astfel de mărturisire scutește pe partea care o invoacă de a mai face dovada faptului recunoscut.

No. 1532. — Respins după divergență motivele IV și V de casare cum și recursul făcut de către Ana M. Davidescu și M. Davidescu în contra deciziunii cu No. 1111 din 8 Mai 1929 a Curții de Apel din Craiova în proces cu Lucia Gh. Ioan.

Curtea deliberând,

Asupra recursului de față;

Având în vedere că prin decizia atacată cu recurs, Curtea de Craiova, statuând asupra apelurilor făcute contra sentinței No. 170/926 a Trib. Vâlcea s. I, deoparte de către recurenții de astăzi Ana M. Davidescu și M. Davidescu personal și ca soț dotal, iar pe de altă parte de către intimata Lucia Gh. Ioan, dispune ca averea succesorală rămasă pe urma defunctului Const. Dobriceanu și compusă din moșiile Băbeni și Laloși din județul Vâlcea cum și moșia Dobriceni din județul Romanați să se împartă în modul următor: moșia Băbeni în patru loturi egale, din care un lot se cuvine Anei M. Davidescu, iar celelalte trei se cuvin în indiviziune maiorului C. C. Dobriceanu și moștenitorilor defunctului Gh. C. Dobriceanu; că moșia Dobriceni să se împartă în patru loturi egale între erezii de mai sus, iar moșia Laloși să fie împărțită o pătrime lui I. Popescu-Zătreții iar 3/4 Luciei Gh. Ioan.

Că curtea de fond mai constată că pe urma defunctului Const. Dobriceanu au rămas ca moștenitori: recurenta Ana M. Davidescu, născută din prima lui căsătorie cu soția sa Paraschiva, cum și intimații maiorul C. C. Dobriceanu și defunctul Gh. C. Dobriceanu, acești doi din urmă moștenitori rezultați din a doua căsătorie a lui *de cujus* cu soția sa Irina.

Având în vedere că recurenta atacând cu recurs decizia No. 111 din 8 Mai 1929, iar asupra motivelor 4 și 5 neîntrunindu-se numărul de voturi determinat de lege, ele au fost supuse astăzi complectului de divergență.

Văzând motivele IV și V de casare în cuprinderea următoare:

IV „Violarea art. 1206 și 1204 c. civil și omisiune esențială“.

V „Exces de putere și violarea art 1201 cod. civil“.

Având în vedere că înaintea Curții de fond recurenta a susținut că moșia Băbeni îi aparținuse dânssei personal pentru 3/4, deoarece tatăl său, care îi datora suma de 14.750 lei ce o primise ca zestre dela prima sa soție Paraschiva, mama recurenteii, dându-i acesteia la căsătoria ei ca dotă moșia Băbeni, a evaluat această moșie la 20.000 lei, iar prin actul de donație dânsul declară că în această dotă intră și zestrea în numerar ce a primit-o dela mama recurenteii; că această dare în plată se mai stabilește cu sentința No. 226/1893, dată de Tribunalul Vâlcea în acțiunea intentată de recurentă contra tatălui său pentru restituirea dotei mamei sale, acțiune respinsă pe apărarea lui decujus, că prin donația făcută cu ocaziunea căsătoriei recurenteii, s'a achitat și de zestrea ce o primise dela mama ei.

Având în vedere că Curtea de fond, deși constată exactitatea susținerilor recurenteii cu privire la declarațiunile făcute de defunctul C. Dobriceanu, referitoare la darea în plată invocată, respinge însă apărarea ce recurenta o trage din aceste constatări, motivând această respingere pe considerațiunea că recurentă cu ocaziunea exproprierei moșiei Băbeni pentru utilitate națională, a declarat în repetate rânduri că înțelege a raporta și că a și raportat în întregime la masa succesorală această moșie stăpânită în indiviziune și pe care o avea zestre, și că din această moșie nu i se cuvine dânssei decât treimea de 62 h., restul cuvenindu-se fraților săi def. Gh. Dobriceanu și maior C. C. Dobriceanu.

Că, Curtea de fond constată că asemenea declarațiuni recurenta le-a făcut după cum rezultă din sentințele respective, înaintea Comisiunii centrale de expropriere Vâlcea, a Comisiunii de Ocol Băbeni și la Comitetul agrar care, față de arătările recurenteii și de cererile de revizuire făcute de maiorul Dobriceanu și de tutoarea minorilor Gh. Dobriceanu și față de împrejurarea că recurenta n'a declarat în procesul de partaj că renunță la succesiunea tatălui ei, stabilește că moșia Băbeni este în indiviziune între descendenții lui C. Dobriceanu și admite cererile de revizuire scutind moșia de expropriere, întrucât treimea cuvenită fiecăruia din moștenitori era mai mică de 100 hectare; că, motivează Curtea de fond, recurenta care avea facultatea de a-și păstra moșia dotală Băbeni, renunțând la succesiunea tatălui său, dânsa prin declarațiunile sus arătate a înțeles a lua calitatea de succesoare și deci obligația de a raporta această moșie la masa succesorală, renunțând prin urmare la drepturile rezultând din darea în plată a unei părți din această moșie; că, această procedare a recurenteii a fost motivată—zice Curtea—de împrejurarea că altfel din această moșie s'ar fi lăsat recurenteii numai o cotă de 25 ha., restul urmând a fi

expropriat, ceiace a determinat-o să prefere a împărți moșia cu frații ei, luând fiecare cota mai mare de 62 ha., că, adaugă Curtea de fond, recurenta nu poate fi îndrituită a cere astăzi în acțiunea de partaj ca justiția să considere fără efect declarațiunile făcute la instanțele de expropriere și să consfințească astfel manoperile prin care dânsa înaintea acelor instanțe o leagă chiar dacă a indus în eroare aceste instanțe. Că conform art. 1204 c. civ., mărturisirea făcută de numita ar fi considerată ca o mărturisire extra-judiciară și în consecință soluționează procesul pe aceste baze.

Considerând că declarațiunea dată în scris de către o parte înaintea unei alte instanțe, chiar excepționale, și prin care dânsa, recunoaște un fapt de natură a produce în contra ei consecințe juridice, constituie o mărturisire extra-judiciară scrisă.

Că o asemenea mărturisire poate fi invocată într'un proces dintre părți, întrucât disp. art. 1204 și 1206 c. civ., cari consacră opozabilitatea acestor dovezi, nu impune condițiunea ca mărturisirile să fie făcute numai în cursul instanței în care sunt invocate; că o asemenea mărturisire dacă a fost făcută voluntar, cu știința că partea adversă s'ar putea folosi de cele declarate ca mijloc de dovadă și că este lipsită de orice vițiu de consimțământ, scutește pe partea care invoacă mărturisirea de a mai face dovada faptului recunoscut.

Considerând că, în speță, instanța de fond atribuind declarațiunilor scrise făcute de recurenta la instanțele de expropriere, cu privire la drepturile indivize pe cari și frații săi le are în moșia Băbeni, caracterul unei mărturisiri extra-judiciare cu putere doveditoare în această privință, implicit stabilește că ele au fost făcute voluntar, cu știință că pot fi folosite de aceștia și că au fost date în condițiuni cari exclud orice vițiu de consimțământ din partea recurentei.

Că recurenta, deși prin motivul IV de casare contestă acestor declarațiuni caracterul unei mărturisiri judiciare, nu arată însă din ce punct de vedere instanța de fond le-a acordat în mod greșit acest caracter; că singurul punct ce ar putea fi precizat în acest motiv confuz redactat, ar fi numai acela că prin declarațiunile sale recurenta nu ar fi avut de loc intențiunea de a recunoaște drepturile adversarilor și numai prin scindarea lor Curtea de fond a putut ajunge la concluziile sale.

Considerând că instanța de fond constată, și aceasta în conformitate cu dovezile produse de părți, că recurenta a declarat în cursul tuturor instanțelor de expropriere, — și cele cari au lucrat după legea agrară din 1921 — și aceasta în mod formal și categoric, declarațiunea că moșia Băbeni nu-i aparține dânssei personal, ci este stăpânită în indiviziune de dânsa și frații săi, fiecare pentru o treime și a cerut și obținut exproprierea pe această bază: că ceiace este și mai mult, aceste declarațiuni au avut loc și în timpul când prezentul proces de partaj era în curs, deci la o epocă când recurenta nu mai poate susține că ar fi fost date în necunoașterea pretențiunilor ce frații săi aveau a-

supra acestei moșii, și că declarațiunile făcute puteau fi folosite contra sa în procesul de partaj pendinte.

Că, astfel fiind, urmează că instanța de fond, cu o exactă aplicare a principiilor legii, a decis că-i sunt opozabile recurentei aceste recunoașteri, întrucât ele nu au caracterul unor simple apărări, ci sunt recunoașterea unei situațiuni de fapt, cărora legea le atribue putere doveditoare, independent de scopul cu care au fost făcute.

Că, pentru aceste considerațiuni, urmează că prima parte a motivului de casare este nefondată, iar scindarea invocată în ultima parte neprecizându-se din ce ar consta, motivul IV devine în întregime nefondat și se respinge.

Considerând că, respins fiind motivul IV, devine inutilă discutarea motivului V de casare, deoarece numai prezintă nici un interes a se cerceta dacă prin sentința No. 226/1893 a Trib. Vâlcea s'ar fi stabilit recurentei în moșia Băbeni altă cotă de cât aceia pe care dânsa i-a recunoscut-o singură prin declarațiunile date la Comisiunile de expropriere, declarațiuni care după cum s'a arătat fiindu-i opozabile și urmând a-și produce efectul lor juridic, în mod just Curtea de Apel le-a luat de bază în soluțiunea ce a dat pricinii.

Considerând că respingându-se aceste două motive, iar celelalte motive din recursul de față fiind deja respinse de Inalta Curte prin decizia No. 111/929, este locul a se respinge în întregime acest recurs, cu cheltuieli de judecată apreciate la suma de 6.000 lei.

Pentru aceste motive, respinge.

INALTA CARTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S, II.

Audiența dela 4 Iunie 1929

Președenția D-lui Oscar N. Nicolescu, prim președinte

Ghizela Geafaris cu Gr. Ștefănescu

EXECUȚIUNE SILITĂ. — URMĂRIRE IMOBILIARĂ, — VÂNZARE PRIN LICITAȚIE PUBLICĂ. — ADJUDECĂTARI. — NEDEPUNEREA PREȚULUI. — AFIPTUL PENTRU O NOUĂ VÂNZARE ÎN CONT. — CUPRINDEREA NUMELUI TUTUROR ADJUDECĂTĂRIILOR ANTERIORE. — ART. 553 ȘI 555 PROC. CIVILĂ.

În cazul când la o vânzare prin licitație publică, au intervenit mai mulți adjudecatari succesivi, prin faptul că nici unul din ei nu a depus prețul, a fiptul pentru vânzarea următoare va cuprinde nu numai numele ultimului fals adjudecatar, ci și pe al tuturor adjudecatarilor anteriori, pentru că toți aceștia sunt ținuți la diferența de preț, dacă la adjudecarea finală, urmată de depunerea prețului, acesta este mai mic de cât acela dela prima adjudecare.

No. 292. — Admis după divergență recursul făcut de Ghizela Geafaris în contra ordonanței de adjudecare cu No. 16205/928 a Tribunalului Ilfov, Secția de Notariat, în proces cu Șt. Ștefănescu.

Curtea deliberând,

Asupra motivului I de casare, în următoarea cuprindere: I "Violarea art. 555 proc. civilă prin aceea că, deși în cauză erau mai mulți adjudecatari cari nu

au depus prețul, Tribunalul a găsit că este suficient să se cuprindă în afipte numai numele ultimului adjudecatar, în contul căruia imobilul era scos în vânzare*.

Având în vedere că, din ordonanța de adjudecare supusă recursului se constată că, în urma cererii făcută de creditorii M. Constantinescu și St. Ștefănescu, și a licitației ținute, Tribunalul de Notariat Ilfov a adjudecat în mod definitiv, prin jurnalul cu Nr. 13721 din 20 Octombrie 1927, asupra lui Al. Pârvulescu, pe preț de 660.000 lei, imobilul din București, strada Morilor Nr. 35, proprietatea debitoarei Ghizela Geaferis, fostă Ghizela Klar;

Că, adjudecarul nedepunând prețul și imobilul scos fiind în vânzare în contul său, el a fost adjudecat definitiv, prin jurnatul cu Nr. 3769 din 19 Martie 1928, asupra lui G. I. Baci, pe preț de 672.000 lei;

Că, nedepunându-se prețul nici de către acest de al doilea adjudecatar, imobilul a fost scos din nou în vânzare, în urma cererii creditorilor urmăritori; că, la termenul de 26 Iunie 1928, creditorul St. Ștefănescu oferind cel mai mare preț, 420.000 lei, Tribunalul a adjudecat asupra acestuia imobilul urmărit, prin jurnalul cu Nr. 11461, și a obligat pe adjudecatarul G. I. Baci să plătească cheltuelile ocazionate cu vânzarea în cont, precum și suma de 250.000 lei, diferența dintre prețul oferit de dânsul și cel cu care imobilul a fost adjudecat;

Că, adjudecatarul Ștefănescu depunând prețul, s'a format și i s'a eliberat ordonanța de adjudecare cu No. 16205/1928, atacată prin recursul de față de către debitoare;

Având în vedere că din această ordonanță rezultă că, la termenul de 26 Iunie 1928, fixat pentru ultima vânzare care a avut loc în speță, primul fals adjudecatar a susținut că procedura pentru acest termen nu a fost regulat îndeplinită, întrucât în afipte nu figurează numele lui: că, Tribunalul a înlăturat această obiecțiune, pe motiv că din moment ce imobilul a fost scos în vânzare în contul lui Al. Pârvulescu și s'a adjudecat în mod definitiv asupra altei persoane, Al. Pârvulescu nu mai are asupra imobilului niciun fel de drept și nu mai este ținut de nici o obligațiune și deci afiptele făcute cu ocazia scoaterii în vânzare în contul ultimului adjudecatar, nu au a se mai ocupa de primul adjudecatar;

Considerând că, după ce art. 553 cod. proc. civ. prevede că, dacă printr-o vânzare prin licitație publică, adjudecatarul nu depune prețul în termenul prevăzut în textele anterioare, Tribunalul, sau dela sine, sau după cererea vreuneia din părțile interesate, va depune din nou bunul urmărit în licitație, în socoteala adjudecatarului, — art. 555 proc. civilă dispune în mod categoric în alin. 1 că în noua publicațiune de vânzare „se va cuprinde“ pe lângă cele arătate la art. 504 și 506 numele adjudecatarului care nu a depus prețul, și suma cu care se adjudecase asupra-i;“

Considerând că din acest text de lege rezultă în mod cert că numele falsului adjudecatar trebuie să figureze în publicația de vânzare; căci în conformitate cu art.

557 cod. proc. civ., dacă la noua adjudecare prețul obținut este mai mic, primul adjudecatar va fi condamnat a plăti diferența până la prețul primei adjudecări cu dobânda legală și cheltueli ocazionate cu noua adjudecare; că, primul adjudecatar nu este liberat de obligațiunea ce a contractat, purtându-se adjudecatar, de a plăti prețul adjudecării sale, decât atunci când noul adjudecatar a depus efectiv prețul acestei noi adjudecări, așa că, dacă nici acest de al doilea adjudecatar nu plătește prețul și imobilul se scoate iarăși în vânzare în cont, va trebui ca în afipt să figureze nu numai numele acestui al doilea fals adjudecatar, ci și numele celui dintâiu adjudecatar; cu alte cuvinte, în cazul când sunt mai mulți adjudecatari succesivi, afiptul va cuprinde numele tuturor, pentru că toți sunt ținuți la diferența de preț, dacă la adjudecarea finală, urmată de depunerea prețului, acesta este mai mic, decât acela dela prima adjudecare;

Că, dacă prin art. 555 de mai sus legiuitorul întrebuințează cuvântul: „adjudecatar“, la singular, motivul este că el s'a referit la cazurile cele mai frecvente;

Că, prin urmare, Tribunalul hotărând că primul adjudecatar Pârvulescu nu trebuie să figureze în afipte, a violat art 555, ceea ce atrage nulitatea vânzării astfel efectuată;

Că, dar, ordonanța de adjudecare atacată cu recurs urmează să fie casată, iar cauza trimisă aceluiaș Tribunal spre a proceda la o nouă vânzare, fără a mai fi necesar a se discuta și motivul II de casare.

Pentru aceste motive, casează.

CURTEU DE APEL DIN IAȘI S. II-a

Audiența dela 19 Decembrie 1929

Președinția D-lui M. D. Patron, președinte

H. Solomovici cu Isac Struck

CAMBIE EMISĂ ÎN ALB. — DOBÂNDIREA EI PRIN GIR COMPLECTATĂ. — ACȚIUNE CAMBIALĂ. — EXERCITAREA EI CONTRA CELOR SEMNAȚI PE CAMBIE. — ART. 273 ȘI 277 ȘI URMĂTORII COD. COMERCIAL.

Când o persoană de bună credință dobândește prin gir o cambie care a fost în alb, însă a dobândit-o complectată cu mențiunile esențiale, are acțiune cambială în contra tuturor celor iscăliți pe cambie, indiferent dacă aceste operațiuni sunt făcute fără voința emitentului sau trăgătorului și indiferent chiar dacă girantul știa că acea cambie a fost emisă în alb și pe urmă complectată, ignorând însă bine înțeles că complectarea s'a făcut în mod abuziv.

No. Respins ca nefundat apelul făcut de către Huna Solomovici în contra sentinței Trib. Iași S. III-a cu No. 668/1929 în proces cu Isac Strauck.

S'au ascultat D-nii avocați Hugo Schönblum pentru apelant și Isac Fleis pentru intimat.

CURTEA,

Văzând apelul făcut de Samy Sulemsohn ca procreator a lui Hună Solomovici contra sentinței Trib.

Iași S. III, Nr. 668/1929, dată în procesul cambial cu Isac Strauch.

Văzând actele din dosar și concluziile părților din care rezultă următoarele :

Isac Strauch cheamă în judecată înaintea Trib. Iași S. III-a, pe Hună Solomovici în calitate de acceptant și Iosef Schwartz în calitate de girant, pe motivul că îi datoresc suma de 50.000 lei, în baza unei cambii emise de Hună Solomovici în ordinul lui Isac Schwartz, girate de acesta din urmă, în ordinul lui Isac Strauch cu scadența la 10 Mai 1929 și protestate pentru neplată. Mai cere și procente legale dela data scadenței până la achitare, plus cheltueli de judecată.

Cu sentința Tribunalului Iași S. III-a, Nr. 668/1929, se admite acțiunea astfel formulată și se obligă pe ambii, ca în mod solidar, să plătească lui Isac Strauch, suma de 50.000 lei capital cu procente legale dela data scadenței și până la achitare cu 2000 lei cheltueli de judecată.

În contra acestei sentințe se face apel de Samy Sulemsohn, ca procurator a lui Hună Solomovici.

Văzând că apelantul își întemeiază apelul său pe următoarele motive : 1) că d-sa a încredințat o cambie în alb lui H. Wexler, pentru a-i procura suma de 50.000 lei, acesta își însușește cambia și pentru a o valorifica o trece fratelui său Aron Wexler.

La 3 Aprilie 1929 Banca Uniunea Română îl încunoștințează că are în portofoliul său, cambia în valoare de 50.000 lei și că are scadența la 10 Mai 1929. Acesta primind avizul sesizează Parchetul Trib., care a deschis acțiune publică în contra lui H. Wexler, pentru abuz de încredere, iar apelantul a sesizat direct Tribunalul Iași S. II-a, cerând să fie puși în stare de inculpare ca complici Aron Wexler, I. Schwartz și Isac Strauch.

Că, deci, fiind deschisă acțiune publică și în contra lui Isac Strauch, prin cererea adresată de apelant, urmează a se suspenda judecarea acțiunii cambiale până la terminarea procesului penal, conform art 8 pr. penală.

2) Că, dacă nu se va suspenda procesul, atunci opune că cambia a fost emisă în alb, că cambia a fost în posesiunea lui I. Strauch în alb, și din dovezile din dosar se stabilește acest fapt și în aceste împrejurări lipsa mențiunilor formale cerute de art. 273 c. com. se poate opune și lui I. Strauch, deci cere admiterea apelului, respingându-se acțiunea cambială.

Asupra primului motiv :

Văzând că din certificatul Nr. 34356/1929, eliberat de Grefa Trib. Iași, Secția II-a, se stabilește că Parchetul Trib. Iași cu rechizitorul Nr. 12244/1929, a trimis în judecata aceluși Tribunal, pe Herșcu Wexler pentru abuz de încredere săvârșit în dauna lui H. Solomovici și anume deturnarea unor sume de bani și a unui accept de 50.000 lei ce l'a trecut prin gir lui I. Schwartz, și pentru acest fapt Hună Leibovici a făcut o cere de punere sub inculpare ca complici pe A. Wexler, Iosif Schwartz și Strauch.

Că acțiunea publică deschisă contra lui H. Wexler,

prin rechizitorul menționat mai sus, se bazează pe declarațiunile făcute de H. Wexler și I. Schwartz, consemnate în procesul-verbal din 22 Aprilie 1929 al Șefului de siguranță prin care cel dintâi recunoaște că a primit cambia de 50.000 lei, emisă de H. Solomovici în alb, și că a dat-o fratelui său Aron Wexler, iar cel de al doilea recunoaște de asemenea că a primit cambia de 50.000 lei în alb, semnată de H. Solomovici, că o posedă dela Aron Wexler negirată de nimeni, și că a depus-o la Banca Uniunii ca să-l urmărească pe H. Solomovici pentru plata acestei sume, pentru care l'a și avizat cu carte poștală.

Ca, din toate probele adunate contra lui H. Wexler, nu se vede nici o dovadă prin care să se constate că I. Strauch a participat cu ceva în această afacere, încât se poate foarte bine ca I. Strauch în lipsă de dovadă contrarie, să fi primit în schimbul sumei de 50.000 lei, cambia cu toate mențiunile cerute de lege, și nu se poate face vinovat de ușurința cu care Solomovici încredințează o cambie în alb, misitului său H. Wexler, pentru a-i găsi bani cu împrumut.

Că, în lipsă de ori ce dovadă în contra lui I. Strauch, o simplă cerere adresată Tribunalului prin care implică și pe acesta ca complice în acțiunea publică deschisă contra lui H. Wexler, nu poate împiedica acțiunea cambială pornită de I. Strauch pentru plata cambiei. A admite aceasta s'ar aduce o mare atingere creditului și circulației cambiei, fiindcă ori ce debitor cambial ar putea opri în loc acțiunea cambială printr'o simplă acțiune penală, nebazată pe nici o probă scrisă.

Că, deci, acțiunea penală pornită în contra lui I. Strach după cererea lui H. Solomovici, nu poate suspenda acțiunea cambială pornită de I. Strauch, așa că acest motiv invocat de apelant, este nefondat și urmează a fi respins.

Asupra celui al doilea motiv invocat de apelant.

Văzând că oricine dobândește prin gir o cambie în alb, rămâne expus la excepțiunile personale pe care trăgătorul sau emitentul le are în contra primului dobânditor și toți sunt cesionarii ai acestuia, căci transmiterea unui înscris care nu e cambie, nu poate să aibă efectele girului și chiar dacă girantul ar complectea cambia, rămâne tot în situațiunea de cesionar, așa cum era în momentul când a dobândit cambia.

Din contra, când cineva de bună credință dobândește prin gir o cambie care a fost în alb, însă a dobândit-o complectată, cu mențiunile esențiale, are acțiune cambială în contra tuturor celor iscăliți pe cambie, indiferent dacă aceste mențiuni sunt făcute fără voința emitentului sau trăgătorului, și indiferent chiar dacă girantul știa că cambia a fost emisă în alb și pe urmă complectată, ignorând bineînțeles că complectarea s'a făcut în mod abuziv.

Aceste fiind principiile, urmează a se examina dacă cambia trecută prin gir lui I. Strauch, era în alb.

Văzând că chiar dacă se stabilește că cambia semnată de H. Solomovici a fost depusă de I. Schwartz la Banca Uniunii, iar la 22 Aprilie 1929, era încă în

alb, nu e dovadă că atunci când această cambie a fost trecută prin gir lui I. Strauch, nu era complectată, mai dinainte, fără ca girantul să știe că a fost în alb.

Că deci fiind stabilit că I. Strauch în lipsa de dovadă contrarie, de bună credință a dobândit o cambie care prezintă toate mențiunile cerute de lege, are acțiune cambială pentru neplata ei.

Că, conform art. 349 c. com. debitorul unei cambii nu poate opne la plata ei excepțiunile personale decât dacă sunt lichide și de o grabnică soluție și întemeiate pe probe scrise.

Că excepțiunea cembiei în alb invocată de apelant, este personală aceluia care a complectat-o, girantul fiind o terță persoană, nu i se poate opune această excepțiune de cât dacă se întemeiază pe o probă scrisă.

Că H. Solomovici nu aduce nici un act pe care se întemeiază excepțiunea invocată, așa că și acest motiv este nefondat și urmează a se respinge apelul făcut de H. Solomovici și a menține în totul sentința Trib. Iași S. III-a. Nr. 668/1929.

Văzând și cererea de cheltuieli de judecată în apel, pe care le apreciază la suma de una mie lei.

Pentru aceste motive, redactate de D-I Consilier N. N. Gane, respinge.

Semnefi! M. D. Patron, N. N. Gane, H. Grigoriu.

Nota. Vezi asupra cambiei în alb, Cambia de Eftimie Antonescu, art. 273 pag. 97 și urm.—Cambia de I. N. Fințescu t. I. pag. 139 și urm.—Codul de comerț adnotat de M. A. Dumitrescu, vol. I. pag. 551 C. Com.

Cambia emisă în alb în principiu nu dă loc la acțiunea cambială, pe când în realitate această acțiune are aproape totdeauna șanse de reușită.

Întâi, pentru că beneficiarul ei prezentând-o complectată emitentul va putea face greu dovada că la emiterea ei cambia nu conținea, numele persoanei sau firmei primitivului (beneficiarului) împrejurare pentru care jurisprudența noastră (I. C. C. s. III, 11 Sept. 1915, *Jurisprudența*, 1915, No. 590 pag. 567) cere dovada scrisă asupra modului cum urmează a se face această dovadă, doctrina nu este însă de acord.

Apoi, cât privește toate celelalte condițiuni ale cambiei, lipsa lor la facerea cambiei nu atrage și nulitatea ei, căci este suficient ca aceste condițiuni să fie îndeplinite în momentul când se prezintă cambia spre incasare.

Despre teoria discutabilă și atât de discutată a mandatului făcut pentru complectarea cambiei, nu poate fi vorba decât relativ la o cambie emisă *complect* în alb și în care numele beneficiarului prim a fost complectat ulterior.

Deciziunea Curței de Apel din Iași, pe care o publicăm mai sus, face o exactă aplicare a acestor principii, astfel că întrevede că sunt în afară de orice discuție. Din potrivă, modul redactării metrii toată elogiale.

E. P.

JUDECĂTORIA MIXTĂ TG.-OCNA

Audiența dela 15 Noembrie 1929

Judecător : Eduard Gusty

Elena Nădejde cu Ioana N. Dinu și alții

IMPĂRTEALĂ. — HOTĂRĂRE DE PARTAJ. — TERȚI ACHIZITORI. — OPOZABILITATE. — EXCEPȚIUNI. — ART. 785, 786, 975, 976 COD. CIV.

Cu toate că în principiu hotărârile judecătorești ca și convențiunile nu și produc efec-

tele de cât între părțile litigante, totuși o hotărâre de partaj este opozabilă tuturor creditorilor și prin urmare și dobânditorilor de bunuri determinate indivize, afară numai dacă deși au făcut opoziție sau intervenție, împărțeala s'a făcut în lipsa lor.

No. 882. — Respins ca nefundată contestația făcută de Elena T. Nădejde cu consimțământul soțului său, în contra procesului verbal de punere în posesie încheiat pe baza Cărții de judecată cu No. 305/929 în proces cu Ioana N. Dinu și alții.

JUDECATA

Asupra contestației civile de față.

Având în vedere lucrările din dosar și susținerile părților orale, precum și concluziunile scrise ale contestatoarei.

Având în vedere că în fapt se constată următoarele : Sunt trei moștenitori — intimați în contestație — cărora tatăl lor pe când era în viață le-a împărțit averea înzestrându-i fără acte.

Terenul din proces a fost dat Joanei Dinu, una dintre intimate care acum 7 ani, după moartea tatălui său, îl vinde lui V. Stoica, care și el după 2 ani de stăpânire îl dă în schimb contestatoarei.

Ceilalți doi moștenitori în anul 1928 cu petiția înregistrată la No. 5199 din 1928 cer la această Judecătorie partajul averii succesoriale și după ce le-a fost admis în principiu prin cartea de judecată No. 305/929 le atribuie în mod definitiv loturile, iar în urma investirii sunt puși în stăpânire toți 3 succesori, prin procesul-verbal din 21 Septembrie a. c. al acestei instanțe, executare ce a dat loc contestației.

În lotul intimatei Ioana Dinu, nu intră terenul înstrăinat de ea.

În drept :

Contestatoarea își întemeiază cerea pe 3 motive.

Primul motiv : lipsa de forme, contestatoarea nu a fost somată.

Având în vedere că la executarea unui hotărâri nu se somează decât debitorii ce au figurat prin proces (art. 387 și următorii procedura civ.) astfel că dacă nu a fost somat și terțul posesor, nu coastituie un viciu de procedură și ca atare acest motiv al contestației nu este întemeiat.

Al doilea motiv : în fond nu se poate executa o hotărâre contra unei persoane ce nu a figurat prin proces.

Având în vedere că, deși în principiu ascendenți pot împărți în timpul vieții averea descendenților lor, nu o pot face decât cu anumite forme : testament sau acte de donație (art. 794 și urm. c. civ.).

Că, în speță, nici nu a fost un partaj de ascendent ci numai obișnuitele înzestrări la căsătoria copiilor fără acte.

Astfel că intimații cu drept cuvânt după moartea tatălui lor considerându-se în indiviziune au cerut partajul prin justiție.

Având în vedere că efectul partajului este declarativ de drepturi, principiu în baza căruia fiecare co-

herede se consideră că a moștenit singur și imediat toate bunurile ce compun lotul său și că nu a fost nici un moment proprietar al celorlalte bunuri ale succesiunii (art. 786 c. civ.).

Având în vedere că în genere creditorii pot ataca actele debitorilor care le cauzează prejudicii și făcute cu fraudă (art. 975 c. civ.).

Că însă, în materie de indiviziune provenită prin succesiune legiuitorul pentru a asigura stabilitatea partajului și a evita compromiterea numeroaselor interese, bunele raporturi din familie, libera circulație a bunurilor, a derogat dela principiul de mai sus, substituind mijlocului, represiune în anulare. altul preventiv (art. 785 plus 976 c. civ.).

Așa că prin dispozițiunile art. 785 se conferă creditorilor numai dreptul de a face opoziție mai înainte de împărțeală, sau de a interveni într'un proces de partaj, ca să împiedice eventuala fraudă a coherezilor și se prohibă în mod expres posibilitatea de a ataca o hotărâre definitivă și cu atât mai mult una săvârșită prin executare, chiar în caz de concert fraudulos al compărțitorilor, afară numai dacă creditorii deși au făcut opoziție sau intervenție, împărțeala s'a făcut în lipsa lor (și în acest caz chiar de nu este fraudă).

Considerând că deși legiuitorul vorbește numai de creditori, totuși dreptul dobânditorului de bunuri determinate indivize se justifică pe acelaș temeiu de a înlătura fraudă, pe de altă parte prin evingere terțul achizitor devine un adevărat creditor.

Având în vedere că, jurisprudența admite atacarea partajului consumat în caz de grabă în efectuarea lui—imposibilitatea materială pentru dobânditorul de drepturi reale de a face opoziție, sau în caz de simulație.

Având în vedere că în speță nu s'a făcut opoziție și nici intervenție, că partajul na s'a făcut în grabă (șase ani au trecut dela vânzare fără să se facă opoziție iar intervenția nu s'a făcut nici măcar după expertiza ordonată a Justiției pentru stabilirea loturilor); simularea care nu e totuna cu fraudă și de care fundamental se deosebește, nu se invoacă în apărare.

Astfel fiind, deși în principiu hotărârile judecătorești, cași convențiunile nu-și produc efectul decât între părțile litigante, totuș o hotărâre de partaj este apozabilă tuturor creditorilor și prin urmare și dobânditorilor de bunuri determinate indivize, dacă nu beneficiază de una din excepțiile vorbite.

Ca atare și al doilea motiv de contestație nu este întemeiat.

Al treilea motiv și ultimul care este în strânsă legătură cu secundul, posesia și dreptul de proprietate, bazate pe actele depuse și martori.

Având în vedere că invocând acest motiv în petițiunea introductivă și întru cât contestația în apărarea orală nu l-a desvoltat s'a pus în discuția părților din oficiu, însă contestația își rezervă dreptul a-l discuta într'un eventual proces de revendicare.

Având în vedere că contestația în concluziunile scrise susține că pe calea extraordinară a contestației

nu se poate discuta valabilitatea actelor de proprietate.

Considerând în principiu, că dacă nu ar fi posibilă cercetarea temeiniciei actelor invocate de terții detentori în contestație, executarea unei hotărâri ar deveni adeseaori iluzorie, ceace nici intenția legiuitorului nu ar putea fi și nici interesul societății nu este.

Având în vedere că față de principiile expuse vânzarea făcută de un comoștenitor este o vânzare condițională și în cazul când bunul determinat nu face parte din lotul vânzătorului pe baza prezumției *juris et de jure*, al principiului declarativ a partajului înstrăinarea e nulă de drept.

Rezolvându-se vânzarea cade și schimbul intervenit între contestatoare și cumpărătorul acestei porțiuni indivize.

Așa dar actul invocat de contestatoare cu titlu de proprietate nu e valabil, iar posesiunea de 7 ani nu întrunește condițiunile de timp nici pentru prescripția de scurtă durată.

Astfel fiind, nici acest de al treilea motiv nu este întemeiat.

În privința lipsei de autorizare a soțului intimat Ioana Dinu în acțiunea de partaj.

Având în vedere că lipsa de autorizare a soțului în cursul unui proces e sancționată cu o nulitate relativă, pe care o poate cere soția, soțul sau succesorii lor (art. 207 c. civ.).

Considerând că contestația, cumpărătoare, devenind creditoare prin evicțiune a soției neautorizate în actul de partaj ar avea drept în baza articolului 974 c. civ. prin acțiune oblică să invoace această nulitate în locul ei.

Având în vedere însă că soția nu are acțiune în anulare decât în cazul unei porniri în judecată, nu și atunci când neuzând de acest drept în cursul procesului, hotărârea a devenit pentru ea irevocabilă, constituind autoritatea de lucru judecat.

Considerând că în afară de acestea soțul fiind citat la mai multe termene în acțiunea de partaj, rezultă că soția a fost autorizată prin consimțământ tacit.

Având în vedere că și din punct de vedere al echității contestația ca dobânditoare a unui bun determinat indiviz din succesiune ar fi trebuit să prevadă posibilitatea rezoluției în caz de partaj, considerând că dânsa are deschisă calea unei acțiuni de daune.

Văzând și dispozițiunile art. 140 și 146 Pr. Civ.

Pentru aceste motive respinge.

Semnat: Euadart Gustiy.

Tabla de materii pe anul expirat 1929 fiind apărută se trimite D-lor abonați cari au achitat abonamentul, fără altă plată suplimentară.

Acei cari nu au primit o sunt rugați a o cere, trimițând și costul abonamentului datorat.
